

1 Jan. 1917.

No. 4.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Op den weg dien wij betreden
Staat geen voetstap die beklijft;
Heel het heden wordt verleden,
Schoon 't ons toegerekend blijft.
Gezang.

WAT ZULLEN WIJ DOEN OP DEN SABBATDAG?

door

President Joseph F. Smith.

Op verzoek van een paar van mijne broederen en vrienden zal ik dezen morgen een oogenblik tot U spreken over wat wij te doen hebben op den Sabbatdag. Dit schijnt een groote moeilijke kwestie te zijn. Ik zal de vrijheid nemen om u enkele woorden uit den Bijbel voor te lezen. De Schriften vertellen ons de volgende geschiedenis:

„Alzoo zijn volbracht de hemel en de aarde, en al hun heir. Als nu God op den zevenden dag volbracht had Zijn werk, dat Hij gemaakt had, heeft Hij gerust op den zevenden dag van al Zijn werk, dat Hij gemaakt had. En God heeft den zevenden dag gezegend, en dien geheiligd, omdat Hij op denzelfden gerust heeft van al Zijn werk, hetwelk God geschapen had, om te volmaken.” — Gen. 2: 1—3.

In de latere openbaringen hebben wij herhaalde vermaningen door den Profeet Joseph Smith, dat de Heer van ons de inachtnaem verlangt van al de geboden die Hij tot Zijne kinderen gegeven heeft, en Hij heeft het tot plicht gesteld dat alle menschen de geboden, die Hij gegeven heeft, zouden onderhouden, opdat zij zalig mogen worden; en Hij heeft nadrukkelijk verklaard, keer op keer, door de profeten, dat zij die zulks niet zullen doen geene aanspraak zullen hebben op de zaligheid welke verhooving brengt, heerlijkheid, eeuwig geluk en vreugde.

Wat zullen wij op den Sabbatdag doen? Ik zal U nogmaals iets voorlezen;

„En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen; want voorwaar, dit is een dag voor u aangewezen om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen; niettemin zullen uwe beloften in ge-

rechtigheid op alle dagen en ten alle tijde opgeofferd worden; doch herinnert u dat op dezen dag, den dag des Heeren, gij uwe offers en uwe sacramenten den Allerhoogste zult offeren, belijdende uwe zonden voor uwe broederen, en voor den Heere. En op dezen dag zult gij geen ander ding doen, dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten doen voorbereiden, opdat uw vasten volkomen zij, of met andere woorden, dat uwe vreugde vol moge zijn. Voorwaar, dit is vasten en gebed; of in andere woorden; verheuging en gebed. En in zooverre gij deze dingen met dankzegging doet, met blijmoedige harten en aangezichten, niet met veel gelach want dat is zonde, doch met een blij hart en een blijmoedig aangezicht. Voorwaar zeg Ik, dat in zooverre gij dit doet, de volheid der aarde is uwer: de beesten des velds en de vogelen der lucht, en dat wat op de boomen klimt en op de aarde loopt; ja, en het kruid, en de goede dingen die van de aarde komen, hetzij voor voedsel of voor kleeding, of voor huizen, of voor stallen, of voor boomgaarden, of voor moestuinen, of voor wijngaarden; ja, alle dingen welke van de aarde komen, in het jaargetij daarvan, zijn voor het nut en het gebruik der menschen gemaakt, beiden om het oog te behagen en het hart te verblijden; ja, voor voedsel en voor kleeding, voor smaak en voor reuk, om het lichaam te sterken en de ziel te verkwikken, en het behaagde God al deze dingen aan den mensch te geven; want tot dit doel werden zij gemaakt, om met oordeel gebruikt te worden, niet bovenmatig, noch door onwettige verkrijging: en in niets overtreedt de mensch tegen God, tegen niemand is Zijn toorn ontstoken, dan alleen tegen hen die Zijne Hand niet in alle dingen erkennen, en Zijne geboden, niet gehoorzamen. ** Maar leert dat hij die de werken der gerechtigheid doet, zijne belooning zal ontvangen, zelfs vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de toekomstige. Ik, de Heere, heb het gesproken, en de Geest geeft getuigenis." — Leer en Verb. 59: 9—25.

Ik veronderstel dat in dit tijdperk van onze levens, dit snelle tijdperk. deze periode van haast en onbedachtzaamheid, waarin de jacht naar vermaken en naar de genoegens der wereld, grooter is dan ooit tevoren, zoover als ik mij althans te binnen kan brengen, wat zich uitstrekt over meer dan zeventig jaren, — de Sabbatdag geen hinderpaal opwerpt. Geen hinderpaal althans bestaat er voor hen die geneigd zijn om in zoodanigen haast te leven, die met razende snelheid hunne automobielen op den Sabbatdag jagen langs de straten welke expres schijnen overgegeven te zijn aan die menschen, welke een automobiel bezitten, er een hebben geleend, of wel hebben gehuurd, of zelfs op crediet gekocht. Uren aan uren jagen en snellen zij voort op den Sabbatdag, niet alleen gedurende den tusschentijd der uren van den dienst in het huis van God, maar ook zelfs ziet men ze rijden gedurende de godsdienstoefeningen of op een oogenblik dat ze ergens

anders behoorden te zijn, met hunne knieën in nederigheid gebogen voor de liefde, de goedheid en de genade van God, en de welwillende voorzienigheid, die Hij heeft doen ontstaan voor de welvaart van Zijne kinderen.

Ik vraag mij zelve af: brengt gij een gedeelte van uw tijd op den Sabbatdag door met te lezen? Of geeft gij uwe kinderen de gelegenheid, om den tijd tusschen de diensten op den Sabbatdag door te brengen met te rijden in een automobiel, of om te gaan visschen, of hunne genoegens te zoeken in de bergen? Als ik zulks van mijne kinderen zou moeten denken, dan zou mij dat grieven. Ik zou mij tot in mijn hart getroffen wanen, te weten dat mijne kinderen dergelijke dingen deden. Wij hebben zes dagen in de week om te werken, zes dagen om onzen geest bezig te houden met tijdelijke dingen, zes dagen waarin vele ledige uren gevonden kunnen worden om met vermaak te vullen, zes avonden in de week dat wij, wanneer wij voor dat bijzonder soort van dingen lust gevoelen, naar de bioscoop kunnen gaan, wat trouwens een zeer dwaas ding zoude zijn, als wij alle zes avonden van de week daar door gingen brengen. Het zoude niet alleen verloren tijd wezen, maar eveneens verlies van geld. Evenwel, gij hebt het recht er voor, omreden er zes dagen in de week zijn dat gij dit moogt doen, als ge wilt,

Als gij echter de wijsheid in acht neemt, die het gedrag van een Heilige der Laatste Dagen zoude kenmerken, dan zult gij heel wat matiger zijn in het uitgeven van uwen kostelijken tijd en geld, dan om te gaan naar schouwburgen, naar galerijen, naar theaters, elken avond in de week, om niet te spreken van den Sabbatdag. Naar ik verneem, zijn sommigen van ons nog niet voldaan, om daar elken dag in de week naar toe te gaan, zij wenschen ook nog den avond van den Sabbatdag in plaatsen van publieke vermakelijkheid door te brengen. Zooveel tijd hebbende, zes maal tegen een maal, zes dagen tegen een dag in de week voor de genoegens van het persoonlijke werk en plichten, kunnen wij dan niet een dag in de week heilig houden door het gebod in acht te nemen wat de Heer ons gegeven heeft in deze openbaring, welke ik U uit dit boek heb voorgelezen? Kunnen wij dezen eenen dag niet aan den Heer geven, of beter nog, meer nog aan ons zelve, niet zoozeer aan den Heer. Voor Hem maakt het niet zooveel verschil; de vraag is, hoe het best het voordeel te verkrijgen van de studie die onze ziel kan verbeteren, die ons te verstaan kan geven, en ons bekend kan maken met de leerstellingen van de Kerk? Wie wordt daarmee bevoordeeld? Niet zoozeer de Heer. Wij ontvangen, of zouden althans ontvangen, al de voordeelen, als wij enkel slechts elk uur van den sabbat zouden willen wijden aan eenig werk, aan eenigen voortgang of aan eenige studie die onze zielen kan verbeteren en ons meer ten volle vertrouwd kan maken met onze plich-

ten in de Kerk, met de wetten van de Kerk, met de geboden van God, en met de voorschriften van het evangelie van Jezus Christus.

En voor zoover als mij aangaat, zou ik er van houden om op den Sabbatdag, tusschen de uren van den dienst, het voorrecht te hebben in mijne woning met mijn huisgezin ter neder te zitten, sprekende met hen, hen bezoekende, en meer en meer en beter en beter met hen bekend te raken. Ik zou er van houden, het voorrecht te bezitten, zooveel als mogelijk is, en zooveel als ik van mijn tijd op den Sabbatdag missen kon, voor dit oogmerk af te zonderen; contact met mijne kinderen te houden, met hen in aanraking te blijven, en hen in aanraking te doen blijven met de Schriften, en om iets met hen te bepeinzen van beteren en edeler aard, dan grappen en lachen en alle zulke dingen doen.

Toen ik nog een kind was, was het mij zelfs nog niet toegestaan om op den Sabbatdag met knikkers te spelen. Ik werd daarvoor gewaarschuwd en de vriendelijke hand van bescherming was voortdurend over mij om mij te weerhouden van het balspel op den Zondag, Mij was niet toegestaan van huis af te dwalen en ondeugd uit te halen hier of daar, op den Sabbatdag. Gelukkig voor mij woonden wij zes of zeven mijlen buiten de stad. Elke Sabbatmorgen werden onze paarden opgehaald en voor den wagen gespannen; op dien wagen werden voldoende zitplaatsen gemaakt, zoodat elk lid van het huisgezin daarop plaats kon nemen, om hier naar de stad te rijden, de vergaderingen bij te wonen, die gehouden werden in het oude gebouw, aan den Z.O. hoek van dit blok, en later in den tabernakel, in den Z.W. hoek van het blok; en wij brachten onze Zondagen door met de vergaderingen bij te wonen, en tusschen die tijden gingen wij eten met, of bezochten wij onze vrienden; onze avonden, als wij waren teruggekeerd, waren wij tezamen in ons gezellig tehuis, onder den invloed van eene gezegende christelijke moeder, die een christin was door en door, die ons een voorbeeld leerde en voorzette, waard om nageleefd te worden.

Waar zijn onze kinderen op den Sabbatdag? Soms zie ik groepen van jongens op den Sabbatdag, staande op de hoeken der straten, op de voetpaden, gekheid uithalen, sprekende over ik weet niet wat, maar hunnen kostelijken tijd verloren latende gaan, henzelfen geen goeddoende, niets leerende wat hen voordeel zou kunnen brengen, kostelijke oogenblikken verspillende, leerende allicht slechte, dwaze dingen, en den grondslag leggende voor nog slechter dingen in de toekomst.

(Wordt vervolgd)

Wat 's menschen ziel nederbuigt, komt óf van buiten tot hem óf wordt in hemzelf gevonden. Maar vanwaar de last kome, die de ziel ter neder drukt, de veerkracht der ziel weet hem af te wentelen.

DR. P. H. RITTER.

JOSEPH SMITH.

„Neen, neen! het is geen droom geweest!
 Het was geen zinsbedrog!
 Ik sprak, ik zag, ik hoorde toch!
 En bovendien gevoel ik nòg
 Dien gloed van licht en geest,
 Die straalde van het Godenpaar
 Dat mij in glans verscheen;
 En zou 'k dit looch'nen, iets zóó klaar?
 Neen! duizendmalen neen!”

Zóó sprak met klem -- 't is wáár geschied --
 Een jong'ling uit Vermont,
 Die zich te Manchester bevond,
 Op Noord-Amerikaanschen grond;
 Het doelwit van mijn lied.
 't Was een geringe zoon van 't land
 Met need'rig ouderpaar,
 Zijn brood verdienend met de hand,
 Met arbeid ruw en zwaar.

Het was een preekers-ijvertijd,
 Opwekking zat in 't bloed,
 En iedereen geraakte in gloed,
 Elk voor hetgeen hij achtte als goed
 In dien gedachtenstrijd;
 Slechts JOSEPH SMITH bleef onbeslist,
 Mijn wakk're jongeling!
 Soms dacht men: hij wordt Methodist,
 Maar 't bleef bij dobbering.

Totdat zijn oog dit Schriftwoord ziet:
 (Jacobus is 't die spreekt)
 „Zoo iemand wijsheid, licht ontbreekt,
 Hij bidde God! 't geloof dat smeekt,
 Verwijt de Alwijze niet!”
 Nooit werd zijn jeudige gemoed
 Zóó levendig geraakt:
 't Was 't eerste vonkje van den gloed
 Die straks Profet hem maakt.

In het nabijgelegen bosch
 Buigt hij zich need'rig neer;
 En daar, voor d' allereersten keer

In luid gebed tot 's hemels Heer,
 Breekt zijn verlangen los;
 Hij klopte in twijfelloos geloof
 Bij de Opperwijsheid aan;
 En de Albegrijper bleef niet doof,
 Liet hem niet ledig gaan.

Maar eerst — wat wil die duisternis?
 Het is een helsche macht,
 Op JOSEPH's ondergang bedacht!
 En haast bezwijkt des jong'ling's kracht,
 Die niet berekend is
 Voor zulk een kamp, zóó onvoorzien,
 Een strijd zóó ongelijk!
 Nooit roerde een simp'le beê, misschien
 Als deze 't Helsche Rijk.

Dit uur was lang voorzien geweest
 In hemel èn in hel,
 Zijn vrijen wil hield JOSEPH wel,
 Maar hier was niet alléén in 't spel
 De drang van 's menschen geest;
 Hier deed Voorzienigheid haar taak
 Tot heil van 't mensch'lijk lot!
 En aanstonds krijgde de Oude Draak,
 Als altijd, tegen God.

Dan — eensklaps wijkt de duist're macht!
 Op het verbaasd gezicht
 Des jong'lings valt een hemelsch licht,
 Waarvoor de glans der zonne zwicht,
 In volle middagpracht.
 En in dien gloed, elkaar gelijk
 En onbeschrijf'lijk schoon.
 Zag JOSEPH Twee uit Hooger Rijk:
 Den Vader en den Zoon!

Zwijg stil nu, valsche priestermond!
 Verberg uw leugenleer,
 Die predikte dat God niet meer
 Zou spreken sedert Hij weleer
 Op 't eiland Patmos stond!
 Ofspreek: werd 's Heeren mond gesnoerd?
 Sloot men den hemel toe?
 Vertel ons wie dit heeft volvoerd!
 En geef te kennen hoe?

Wijk, ijd'le wijsbegeert', hoe zoet
 Gij eeuwen zijt geweest!
 De Schepper is niet enkel geest,
 Hij heeft des menschen vorm, gevleesd,
 Maar Hij volmaakt en goed.
 Is dat de leer des Heilands niet?
 „Filippus, zie mij aan,
 Want wie den Zoon des Menschen ziet,
 Die ziet den Vader staan”.

Des jong'lings bede werd verhoord!
 Daar klinkt des Vaders stem,
 Welwillend, zacht, maar toch met klem:
 „Dit 's Mijn Geliefde, hoor naar Hem!”
 Dan komt de Zoon aan 't woord:
 Geen kerk de Zijne op 't wereldrond!
 Wèl werd Zijn Naam vereerd,
 Maar dat was enkel met den mond,
 Het hart bleef onbekeerd.

Geen kerk van God, dus . . menschevond!
 O sekten ongeteld!
 O heir van predikers voor geld,
 Verneemt uw vonnis, hier geveld,
 Uit ongewraakten mond.
 Beklagenswaarde Christenheid,
 Des Heeren Volk in naam!
 Uw leeraars hebben u misleid,
 Op hen de eerste blaam!

Maar waarom JOSEPH SMITH bestreên,
 Die sinds het eerst gezicht,
 Voorzien van hooger macht en licht,
 De Kerk van Christus heeft gesticht,
 Gelijk die was voorheen?
 Waarom vervolgd dien Godsgezant,
 Waarom zijn bloed begeerd,
 Zijn bloed dat nu een christenland
 En christenvlag onteert!

Waarom? Verneemt den grond der haat,
 Geogst door JOSEPH SMITH:
 Hij kon niet zeggen: zwart is wit,
 Hij zei: „God sprak opnieuw”; was dit
 Geen onvergeeflijk kwaad?

Hij kreeg van eng'len soms bezoek
 En zei ze komen nog!
 „Al strookt dit met het Bijbelboek,
 't Is leugen en bedrog!

En hij, die 't leert is doemenswaard
 Zóó sprak de leugengeest,
 Die, voor den val zijns rijks bevreesd,
 Der Waarheid vijand is geweest
 Sinds het ontstaan der aard.
 „Weg, weg met hem!” dus klinkt verwoed
 't Waanzinnig volksgeschreeuw,
 En aanstonds stroomt zijn edel bloed,
 Het beste bloed der eeuw!

Maar niet voordat hij heeft voltooid
 Zijn zending, als bepaald
 Door Hem Wiens oogmerk nimmer faalt;
 Heeft vaak het kwaad gezegepraald,
 Gods plannen stuit het nooit!
 De Kerk van Jezus Christus is
 Opnieuw op aard gevest,
 En JOSEPH SMITH'S getuigenis
 Dringt door tot elk gewest.

„De Vader leeft! de Christus leeft!
 Zij hebbed vleesch en been,
 Volmaakt, verheerlijkt, ongemeen,
 In wezen twee, in denken één;
 En van hen beiden geeft
 Getuigenis de Heil'ge Geest,
 Een onbelichaamd God”.
 Dus leerde JOSEPH onbevreesd,
 En oogstte een mart'laarslot.

Gods knecht is dood, maar niet Gods Werk
 Dát leeft en bloeit steeds voort,
 Tot ied're natie, ieder oord,
 De klanken van verlossing hoort,
 Der boozen macht te sterk!
 En waar de Waarheid herberg vindt,
 Heel de aard' getuige dit,
 Daar wordt een naam geëerd, bemind,
 Die naam is: JOSEPH SMITH.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

MIJLPALLEN.

De het land doorsnijdende wegen zijn meestal door middel van kleine paaltjes afgedeeld in elkander gelijke afstanden. Veelal zien wij bij elke kilometer een klein paaltje uit den grond oprijzen, ons vertellende dat de afstand tusschen twee zulke paaltjes zekere aantallen kilometers uitdrukt. Hebben wij zoo'n weg te loopen, dan kunnen we, door steeds op die paaltjes te letten, ons geregeld blijven oriënteren, en valt het ons, gesteld dat wij den afstand kennen, die in 't geheel dient te worden afgelegd, — gemakkelijk, vast te stellen hoe lang wij nog te gaan hebben alvorens we het doel hebben bereikt, dat wij ons bij het begin van onze reis vast stelden. Zulke paaltjes noemt men hier te lande kilometerpaaltjes, en in landen waar met mijlen wordt gerekend, mijlpalen.

Welnu, een soortgelijke mijlpaal is het die wij telkens passeeren, zoo vaak er weer een jaar voorbij is, en zoo dikwijls als in den St. Sylvesternacht, de kerktoren zijn twaalf slagen laat hooren, en ons verkondigt dat het oude jaar met al zijn wel en wee is voorbijgegaan, en wij weer een nieuwe periode zijn ingetreden. Dan is het als passeerden wij zoo'n mijl- of kilometerpaal. Stil staan evenwel doen wij niet, want bijna op 't zelfde oogenblik dat de paal gepasseerd wordt is hij reeds weer voorbij, en is de nieuwe periode reeds weer aangevangen.

Toch is het een uitnemend iets om, staan wij in werkelijken zin met den tijd niet stil, toch een oogenblik in ons zelve in te keeren, en te zien of zoo'n mijlpaal ons ook iets te leeren biedt.

Welnu, bij het voorbijgaan van zoo'n tijdsgewricht, is het de geschikste gelegenheid om na te gaan wat wij gedaan hebben gedurende den laatsten tijd die achter ons ligt, en tevens te zien in welk opzicht wij allicht verbeteringen kunnen brengen in den weg die in de toekomst weer door ons te doorloopen valt.

Slaan wij onze blikken terug op den weg van het verleden, dan treffen ons in het bijzonder twee dingen. In de eerste plaats het onherroepelijk feit, dat hetgeen achter ons ligt voorbij is. In dat opzicht wijkt het beeld van de mijlpalen en den weg, af van de werkelijkheid, want kunnen wij bij het bewandelen van een weg desnoods, wanneer wij op een gegeven oogenblik tot de ontdekking komen, dat wij iets vergeten hebben, of iets hebben achtergelaten op den door ons reeds

afgelegde baan, — terugkeeren op onze schreden en goedmaken hetgeen wij verkeerd deden, dat kan op den levensweg niet. Wat voorbij is, is voorbij en keert, voor zoo ver het ons gegeven is geworden de dingen in hun juiste verband te beschouwen, — niet weer terug. Geen ding door ons gedaan, geen daad bedreven, kan ongedaan of onbedreven worden gemaakt. Geen woord, eenmaal gezegd, kan worden teruggeroepen binnen onze lippen. Ten opzichte van deze dingen stelt de mijlpaal van den tijd ons voor een onherroepelijke finish; een beklag, geuit aangaande hetgeen wat voorbij is, helpt ons in zooverre niet, dat het in staat zou kunnen zijn datgene ongedaan te maken wat wij in het verleden deden, of begingen of zeiden.

Het tweede ding wat ons treffen moet is: dat al is hetgeen wat achter ligt voorbij, niettegenstaande dat, wanneer ons het voorrecht beschoren bleef om te mogen blijven leven, er een toekomst blijft waarin wij allicht in staat kunnen zijn veel goed te maken van hetgeen verkeerd was in het verleden.

Ons leven, wanneer aangevangen wordt met het bewuste doorbrengen daarvan, is een lange of een korte weg. Overal staan mijlpalen. Niet alleen bij het einde van elk jaar, maar ook op die plaatsen welke ons zelf alleen aangaan, wanneer namelijk voor ons persoonlijk op eigen jaardag een jaar is voorbijgegaan. Ook daar staat dan voor ons een merkteeken, welke merkteekenen ons allemaal herinneren aan de vergankelijkheid van het bestaan, en ons doen zien, dat hetgeen geleefd is, onherroepelijk voorbij is gegaan. Welke groote redenen bieden daarom elk zulker mijlpalen, om diep bij onszelf in te keeren, ons verleden te overdenken, en gebruik te maken van de ons geboden voorrechten, om het leven der toekomst beter te besteden dan wij dat van het verleden deden. De toekomst? Is er een toekomst? Neen, er is slechts een heden. Het heden verandert in het verleden, en de toekomst verandert in het heden. Heden is daarom de tijd om iets te doen, iets voort te brengen,

Bij het voorbijgaan evenwel van zoo'n jaarlijkschen mijlpaal worden wij herinnerd aan de aaneenschakeling van oogenblikken, aan „hedens" die voor ons liggen, en omtrent de doorbrenging, waarvan wij dan een geschikte gelegenheid hebben, een besluit te nemen. Nu zegt men wel eens, dat de weg naar de hel geplaveid is met goede voornemens, maar dat beeld gaat alleen in zooverre op, als er alleen voornemens worden gemaakt, en die voornemens niet ten uitvoer worden gelegd. Bij het passeeren der mijlpalen des levens past den Heilige dezer dagen echter eene andere houding. Hem past het bewustzijn van de gebreken van het verleden, welke gebreken door hem niet dienen te worden gekoesterd en gekweekt, maar die hoe langer hoe meer behooren te worden afgelegd en overwonnen. Wat is er dan beter dan bij zoodanig een plechtig oogenblik stil te staan, en zichzelf de

vraag voor te leggen: wat zijn mijne tekortkomingen geweest van het verleden? En aan den anderen kant de vraag, namelijk: welke dingen kan ik doen in de opeenvolging van „hedens” die er voor mij liggen, die tekortkomingen te niet te doen en een beter leven te leiden dan ik deed? Vraagt men zich dat in waarheid en in oprechtheid af, dan zal het gevolg daarvan zijn dat heel spoedig beseft wordt, dat er veel ter verbetering is overgebleven, en dat het leven, wat de Heer de goedheid moge hebben in de toekomst nog toe te staan, nooit te lang kan wezen om verbeteringen aan te brengen, waar die noodig zijn. Want, er is zooveel noodig. De Heiligen dezer dagen gelooven dat het hun doel is, hunne bestemming, en het voornemen des Heeren, toen Hij hen schiep en hun eenē woonplaats bereidde hier op de aarde, dat zij goden zullen en kunnen worden. Als nu de eigenschappen der goden, de volmaakste waarvan wij kennen in de handelingen van den Eeuwigen Vader en Zijnen Zoon Jezus Christus, dienen zullen om ons als maatstaf te zijn voor de verbetering en de verhooging die de menschen nog hebben door te maken, dan duizelen wij van den reuzenafstand die ons nog scheidt van de zoodanige Wezens. Geen afstand in het heelal is groot genoeg, om maar bij benadering te dienen als voorbeeld van deze scheiding. Toch zeide eenmaal de Heer Jezus, toen Hij op de wereld was en de grondbeginselen van Zijn evangelie predikte, langs de lijnen waarvan Hij Zijne volgelingen de mogelijkheid wist om op te klimmen tot dien standaard; „Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uwen Vader, die in de hemelen is, volmaakt is.”

Wij zeiden, er is in heel het heelal geen afstand te vinden, groot genoeg om uit te beelden de scheiding die thans nog bestaat in grootte, volkomenheid en volmaaktheid, die er bestaat tusschen den Eeuwige Reinen Vader van allen, en de niëtige aardworm, mensch geheeten. Toch echter, wanneer zulke woorden gesproken zijn geworden door zoodanig eenen mond, dan troost ons dit met de gedachte, dat er eens eenen tijd zal komen dat deze dingen bewaarheid kunnen worden. Echter, laten wij nooit vergeten dat er geen enkel ding den menschen ooit geschonken zal worden voor en aler hij zich heeft waardig gemaakt zulks te ontvangen. Wordt nu den mensch in de toekomst de volmaaktheid als bereikbaar voor oogen gesteld, dan dient hem dit eenen spoorslag te wezen om te trachten zoo te leven dat zijn leven en zijne gangen althans in die richting gaan. Die gangen in deze richting gestuurd, is bekeering. Bekeering van dag tot dag. Bekeering, van kleinere tot grootere dingen. Bekeering van al hetgeen bekrompen is, van al hetgeen verkeerd is, van al hetgeen dwaalt, van al hetgeen onverstandig is, enz. enz. Ten slotte zal dan die bekeering, doorgezet op de door God verlangde wijze, en langs de lijn van Zijne gegeven geboden, den mensch brengen tot den eindpaal zijns levens, aan de zijde van het graf, en terugziende dan op den afgelegden levensbaan,

zal hij kunnen zeggen met een der apostelen van ouds: „Ik heb den goeden strijd gestreden en het geloof behouden, voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid.” Deze kroon der rechtvaardigheid, door den Eeuwigen Rechter uit te geven, is nog geene koningskroon. Is nog niet de bevestiging ervan, dat de toestand bereikt is waarvan Christus melding maakte, toen hij de zoo pas aangehaalde, en gedenkwaardige woorden sprak. Die kroon der gerechtigheid is eveneens wederom een mijlpaal. Een mijlpaal die zich daar verheft, waar het zichtbare gedeelte van dit leven eindigt, en waar de ongebooren eeuwen beginnen der onontsluierde toekomst. De toekomst, waarvan wij weten dat zij, evenals dit leven, wanneer geleefd in overeenstemming met de goddelijke bedoelingen — een opeenvolging zal wezen van de in ontvangstname der goddelijke voorschriften, die steeds weer en steeds verder den weg zullen banen, langs ongeweten toestanden, naar een geweten doel, namelijk naar de eindvolmaking die, zooals wij zooeven betoogden, nog zóó verre ligt,

Waar nu reeds, bij constante vooruitgang dat einddoel al zóó ver vooruit ligt, dat de grenzen ervan niet te zien zijn, wat zal het dan zijn wanneer de hier reeds bij voorbaat toegemeten tijd niet op de juiste wijze wordt gebruikt? Dan gaat de weg niet in de goede richting, maar dan gaan de mijlpalen averechts voorbij. Steeds langer nog wordt dan den weg. Steeds duisterder het vooruitzicht, en steeds treuriger de toestand.

Wij nu hebben een groot voorrecht, ons gegeven door den Heer der Heeren. Dat is dat ons het evangelie is toevertrouwd geworden. De beginselen en uitgangspunten daarvan weten wij de volle waarheid te zijn. Ons is gegeven geworden de lijn van Gods voorschriften, in duidelijker en klaarder vorm, dan de ons omringende menschen. Ons streven kan dus zijn meer doelbewust, meer volkomen en beter. Laten wij ons daar evenwel niet op voorstaan. Doen wij dit dan vergeten wij dat de ons geschonken voorrechten ons eveneens een bevoorrechte plicht op de schouders laden. Een plicht, die ons oplegt steeds te letten op de ons passeerende mijlpalen, opdat elk dier palen, elk dier tijdsgewrichten, ons een stap verder brengt in de goede richting, wanneer althans de palen gepasseerd worden naar de zijde van vooruitgang gekeerd.

En nu tot slot, een enkel woord van toepassing. Een zoodanigen mijlpaal zijn wij, bij het verschijnen van dit jaar, weer voorbijgegaan. Wij hebben het voorrecht ontvangen 1917 te beleven. Hoevelen misten dit voorrecht! Denk slechts aan den gruwelijken oorlog, die nog dagelijks om ons woedt. Waarvan het einde nog niet te benaderen valt. Wij zijn dankbaar dat wij tot heden toe van dien gruwel der verwoesting gespaard zijn gebleven. Maar heeft dit alles ons ook iets geleerd? Zijn wij vrij gebleven van de smetten der zonde en der wereld, in het jaar

wat thans voorbij is gegaan, en waarvan de dagen door ons nimmermeer terug kunnen worden geroepen?

Zoo niet, denken wij aan den langen weg dien wij dan in averechtsche houding zijn gewandeld, en denken wij tevens aan den reuzenweg dien wij, zelfs al bij volharding in de goede richting, hebben af te leggen. Herinneren wij er ons aan dat de tijd dringt. Dat wij geen tijd hebben om stil te staan, laat staan om rugwaarts te keeren, zullen wij het doel waarvoor wij zijn geschapen, bereiken. Dat elk ongebruikt oogenblik verloren gaat en ons achterstelt bij hen die hunnen loop steeds in voorwaartsche richting gaan vervolgen, waardoor de afstand, die ons scheidt van de reine goden, grooter wordt, in plaats van minder.

Ons besluit zij daarom voor de toekomst, om door verdubbelde pogingen datgene te doen en in te halen, wat wij in het vorige jaar te kort zijn gekomen, en er tevens voor te zorgen dat aan het eind van 1917, als wij eveneens weer het voorrecht mogen hebben dat te beleven, wij geen nieuw tekort hebben te boeken, maar daarentegen een voor ons althans zichtbare stap in de richting van de eeuwige volmaaktheid, ons uitgebeeld door den Verlosser der wereld, het geboortefeest waarvan wij pas hebben gevierd.

EEN WAARDEEREND WOORD OVER DE „MORMOONSCH E VROUWEN.

In een laatstleden uitgave van de „Beach Mirror” gepubliceerd te Long Beach in Californië, spreekt Mrs. Myra Kingman Miller, een begaafde schrijfster, uit die plaats van daan, in een artikel getiteld „De „Mormonen” van thans”, met warme waardeering van de „Mormoonsche” vrouwen en haar werk. Mrs. Miller ontmoette een groot aantal van onze vrouwen op eene conventie in Californië, gedurende de groote tentoonstelling, en later bezocht zij Salt-Lake-City. Zij zegt: „Opgevoed met de gedachte dat de „Mormonen” nog een graadje slechter waren dan de Heidenen, kunt ge u de verrassing voorstellen van de schrijfster toen zij bevond dat, na een intieme kennismaking met een aantal vrouwen op een groote internationale conventie, gedurende weken lang, bewonderende hunne persoonlijkheden, hetgeen zij volbracht hadden, hunne breede en ruime opvattingen in zaken van algemeen en nationaal belang, — deze vrouwen „Mormonen” waren. Het was een belangrijke proef van zelfbeheersching om den schrik verborgen te houden, toen ik zulks gewaar werd, maar toen en eveneens hier, werd een besluit genomen om de leeuw in zijn hol te bezoeken, om uit de eerste hand te zien en te bestudeeren de toestanden die zooveel critiek hebben uitgelokt, en die toch terzelfder tijd van zoo aangename geest getuigden, zoo door en door goed en

gezond, zoo geheel naar het geweten gerangschikt, en zoo begeerenswaard.

* * * „Deze „Mormoonsche” vrouwen zijn een groote factor geweest in het bouwen van de groote stad Salt-Lake, want de eerste van al hare deugden is die van bekwaamheid om hunne mannen en kinderen een tehuis te bereiden. Zij zijn verstandig, ontwikkeld, liefdevol, kortom zij zijn intelligente vrouwen, boven het middelmatige verheven. Zij zijn loyaal, vaderlandslievend, waakzaam, vlijtig, zuinig, bekwaam en liefdadig. Zij zijn opofferingsgezind, edel, blijmoedig, vredelievend, tevreden; vrouwen met een hooge standaard van moraal, van groot intellect, en velen hunner zijn diepe denksters, en zij geven aan de wereld sommigen hunner beste zakenmensen en geleerden, van hunne beste en meest talentvolle zonen en dochteren. God zegene deze vrouwen, trouw aan overtuiging, door moeiten en gevaren, door vreugde en gemak. Moge hun aantal en zij die op hen gelijken, met spoed vermeerderen.

PRESIDENT FRANCIS M. LYMAN OVERLEDEN.

Vrijdag 17 November, omstreeks 1 uur des nachts, is Apostel Francis M. Lyman overleden. Hij was slechts een paar dagen ongesteld geweest en zijn overlijden was plotseling. Zondag 12 November bezocht hij Box Elder County, om aldaar een conferentie bij te wonen, en heeft toen vermoedelijk koude gevat. Hij bleef echter moedig doorwerken, doch werd Woensdagavond te 6 uur zoo ernstig ongesteld, dat hij naar zijn woning aan 1014 Third Avenue moest gebracht worden. Alhoewel het eerst scheen dat zijn toestand beter werd, bleek het spoedig, dat hij aan pneumonie lijdende en zijn einde nabij was.

Apostel Lyman was in de Ver. Staten en in vele landen in Europa bekend, daar hij veel gereisd heeft om vertakkingen der Kerk te bezoeken. Hij kwam in 1840 naar Utah. Alhoewel slechts 8 jaren oud, dreef hij een wagen met ossen bespannen over de prairieën. In de dagen der Pioniers moest hij vele moeilijkheden ondervinden en zwaar werk verrichten. Gewillig volbracht hij steeds zijn taak en was altijd geduldig en volhardend. Hij was een stennpilaar der Kerk en zijn raadgevingen getuigden van wijsheid en ondervinding.

Toen hij 20 jaren oud was, vertrok hij naar Engeland, om aldaar een zending te vervullen. Twee jaren later vertrok hij met 800 emigranten naar Amerika. In 1873 vertrok hij wederom naar Engeland op zending en keerde na twee jaren terug.

Op 10 October 1880 werd hij tot Apostel gekozen en werd door President John Taylor verordineerd.

Later vervulde hij een zending onder de Indianen en bracht velen tot bekeering. Van 1901 tot 1904 presideerde hij over de Europeesche Zending en bezocht toen ook Palestina.

Veel goed is door hem verricht en zijn naam zal in de geschiedenis der Kerk blijven voortleven.

Dinsdag 21 Nov., des namiddags te 2 uur, werd een lijkdienst in den Tabernakel te Salt Lake gehouden. Deze samenkomst werd door ongeveer tien duizend personen bijgewoond. Door President Joseph F. Smith, zijne raadgevers Anthon H. Lund en Charles W. Penrose, en door Apostelen Heber J. Grant en Orson F. Whitney werd gesproken over het werk door den overledene verricht, en zij getuigden van zijn edele eigenschappen.

Prachtige bloemen gaven blijk van de groote achting, welke algemeen den overledene werd toegedragen.

Woensdag werd het stoffelijk overschot naar Tooele overgebracht, alwaar het in het familiegraf werd geplaatst.

Veel wordt in hem verloren, want hij is in verschillende ambten werkzaam geweest, zoowel op kerkelijk als op maatschappelijk gebied.

(„De Utah-Nederlander”)

BIJ DE INTREDE VAN 1917.

In ons artikel „Mijlpalen” hebben wij reeds den nadruk gelegd op de wisseling van den tijd, zoo pas doorloopen. Als Nieuwjaarsgroet zouden wij dit alleszins voldoende kunnen achten, maar aangezien we hier nog te beschikken hebben over een halve bladzijde, (te klein voor een langer artikel, eveneens een Nieuwjaarsgroet, ons toegezonden door den Conferentie-president van Arnhem, wat wij in het volgend nummer hopen te plaatsen) — bieden wij hierbij onzen intekenaren en verdere vrienden, ook hen onder anderen die af en toe een los nummertje koopen, onze allerbeste wenschen aan voor 1917. Moge Gods besten zegen met u allen zijn, om u in staat te stellen de rechtvaardige wenschen van uw hart verwezenlijkt te zien. Moge ons aller gedrag in de toekomst van het pas ingetreden jaar zoodanig zijn dat Godes gunsten over ons kunnen zijn. Mogen wij ons allen herinneren dat geen goddelijken zegen gegeven wordt tenzij zij gewerkt hebben voor den inhoud van dien zegen. Dat voorts geen gunsten worden toebeschikt dan nadat wij ze ons waardig hebben gemaakt. Zoo dergelijke overpeinzingen onze daden en woorden, maar bovenal onze gedachten, de bron van daden en woorden, besturen, dan zal 1917 voor ons gezegend zijn, en de eindpaal van dat jaar ons nader brengen bij het eindoel van ons streven. Zij dit ons aller deel, is de wensch van de u allen toegenege

REDACTIE.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

De Rotterdamsche Conferentie zal worden gehouden op 7 Januari a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten; 10 uur s' morgens, 2 uur s' middags, en 7 uur s' avonds.

De twee eerste vergaderingen zullen worden gehouden in de zaal „Excelsior”, terwijl de laatste vergadering plaats zal vinden in „Het Nut”, Oppert 81.

Alle leden, vrienden, en verdere belangstellenden, worden vriendelijk uitgenoodigd.

Christus komt om duizendtallen
 't Heil te brengen van zijn God.
 Met Hem dalen voor hen allen
 Stroomen neêr van heilgenot.
 Zelfs in 't land van slavernij,
 Maakt Zijn geest in waarheid vrij

Goddelijke liefdekoorden
 Trekken allen naar Hem heen;
 Uit het zuiden, uit het noorden
 Brengt Hij allen weêr tot één;
 Eén door ééne geestes-doop,
 Eén in keuze, liefd' en hoop.

Zoo, zoo zal het Godsrijk komen,
 Dat Zijn groot geloof eens zag.
 „Amen!” zeggen alle vromen,
 „Kom, o kom, gij blijde dag!
 „Dat heel 't menschedom, Gods geslacht,
 „Tot Zijn rijk zij toegebracht!”

INHOUD:

Wat zullen wij doen op den Sabbatdag? . . .	blz. 1	sche” vrouwen . . .	blz. 13
Joseph Smith	„ 5	President Francis M.	
Mijlpalen	„ 9	Lyman overleden . . .	„ 14
Een waardeerend woord over de „Mormoon-		Bij de intrede van 1917	„ 15
		Conf. Aankondiging . .	„ 16

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.